

351.74

"1902"

A polgárság védelme.

A budapesti állami rendőrség beszámol 1901. évi működéséről. Négy négyszögmérföldnél nagyobb területen hétszáznyolcvanezer embernek személy- és vagyonbiztosságán örködött. A munka kétszázhatvanhárom tisztviselőnek, egyszázhuszonkét detektívnek és egyezerhatszázhetvenhat főből álló őrszemélyzetnek vállát nyomta. Panaszodik a rendőrség, hogy ez az őrszemélyzet nem elegendő, mert a főváros népessége egymagára száz-tízezer léleknél többel szaporodott, a nélkül, hogy az őrszemélyzet 1896. év óta csak egy emberrel is emeltetett volna. A rendőrség panaszát a közönség is osztja s a fővárosnak felügyelet nélkül álló különböző pontjaira megfelelő rendőri közegek kirendelését erélyesen követeljük.

Sajnosan tudjuk meg a jelentésből, hogy a fővárosban huszezer bűncselekményt követte el 1901-ben, azaz kétezernél többet, mint a megelőző évben. E bűncselekményeknek csak igen kis százaléka politikai természetű, anarkistát is csak mutatóba utasítottak ki: ketőt, hanem legtöbb bűncselekmény

rugója a vagyon ellen irányult. Még a gyilkosságoknál is a rablás volt a mozgató erő. Lopásnak, csalásnak, hamis bukásnak, éppen bőviben volt a város. Lopás tizenegyezeröttszáznál több fordult elő, harminc millió koronánál több bejelentett kárral, sikkasztás és hűtlen kezelés kétezernél több, egy millió koronánál több kárral, csalás ezerháromszáznál több, majdnem hat-százezer korona kárt okozván.

Íme a szegénység, a nyomorúság, mint bűnre csábító. A jelentés a bűnesetek számának emelkedését a gazdasági válsággal okolja meg: talán igaza van. De csak részben, mert ezeket a cselekményeket job-bára azok követik el, a kiknek a becsülétes munka nehéz és alkalmatlan, ha nem azok, a kik a pénz-szerzésnek legkönnyebb módja után esengenek. Ezeknek a munka akkor sem igen kell, a mikor azt sürgősen kínálják, nem hogy akkor törnék magukat utána, a mikor ahhoz csak nagy fáradsággal lehet hozzájutni.

Sőt a gazdasági pangás és a szegény népnek munkahiánya a bűncselekményeknek egy különös fajtáját szaporította meg. Feltűnő

Szerző

Cím A polgárság védelme.

Forrás:

Esti újság

Bp.

1902 VII/3

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

sok volt ugyanis az elmúlt évben a kaució-szedelgés. Az állás és kereset nélkül való szegény embertől kicsalták a ravasz gazemberek utolsó megtakarított forintját, azzal biztatván, hogy jól fizető álláshoz juttatják. S mennyi a hiszékeny ember. A rendőrség, a sajtó napról-napra figyelmezteti a közönséget ezekre a csalókra, a törvényszéki rovat majd mindennap ily kaució-szedelgésről folyó tárgyalásról ad hírt és mégis lépve mennek az emberek. Dicséretére szolgáljon a rendőrségnek, hogy ezt a kaució-szedelgést energikusan üldözte. Bár éppen így üldöznék azokat is, a kik csábító ígéretekkel csalogatják a kölcsönre szoruló feleket. Olesó személyi hitelt is ígérnek uton-utfélen, s az emberek oly bárgyuk, hogy azt gondolják, hogy könnyebben kapnak ismeretlen embertől és ismeretlen ember ajánlatára hitelt, mint otthon, megszo-kott körükben.

Fájdalom, itt is a nyomorúság játszik bele a dologba, s rendszerint azok fordulnak az ily olesó pénzforrások ágenseihez, a kik már minden rendes hitelforrást igénybe vettek s végre kapkodnak az utolsó

szalmaszálhoz, bárha józan eszük megsugja, hogy ez körülbelül hiábavaló, sőt csakis arra való, hogy egy pár forint előleget, informáló költséget még kivasaltassanak saját zsebükből. Ideje volna már arról is fölvilágosítani a közönséget, hogy mily botor dolog az, a mikor a kölcsönt titokban akarja tartani. Botor nemcsak azért, mert a titkos kölcsön a könnyelmi kölcsönvételre a leginkább ingerel, hanem azért is, mert a kölcsönkeresés úgy sem marad titokban, sőt a hitelképességet a legjobban megtámadja az, ha valaki a zug pénzágensék és informáló irodák nyelvére kerül. Nem hiába a szegény embert még az ág is huzza s nyomorúságából hasznot huznak azok is, a kik belekerülnek a rendőrség fekete könyvébe, de nem ritkán azok is, a kiken ennek a fekete könyvnek nincs hatalma.